

ПРОЛОГ

*Да се омъжиш е все едно да си купиш нещо,
на което дълго време си се любовала на някоя витрина.
Харесваш го много, но когато го занесеш вкъщи,
се оказва, че не се вписва в обстановката.*

Джийн Кер

Млечната течност в каната на миксера искреше светлочервена на пламъка на свещите, докато банковият директор Гернорд Шерер я изсипваше в четирите чаши. През това време той шепнеше, както ритуалът го изискваше:

– Мъже, това е кръвта, която ни прави безсмъртни.

Доктор Петер Бернер, пенсиониран директор на престижна частна клиника, изпъшка, докато се пресягаше за чашата си:

– Безсмъртни! Би било добре. Не може ли да понамалим патоса, като кажем например: това е доматиеният сок, който ни прави по-здрави?

– Но как би прозвучало това! – каза Шерер възмутено. – Едва ли ще е достойно за тайно общество. Освен това вътре има много повече от доматиен сок. А именно прясно изстискан сок от алое вера, белтъчини на прах, витамин С, витамин Е...

– ...и водка – допълни Фриц Гертнер, който с внушителния си ръст от метър осемдесет и пет и снежнобялата си коса изглеждаше най-впечатляващо сред останалите възрастни мъже. Последните двамадесет години преди пенсионирането си той беше управлявал известен автомобилен концерн. – И ако ме питате, водката е най-добрата съставка.

– Кръвта, която ни прави безсмъртни – повтори Хуберт Рюкерт, бивш директор на гимназия „Йохан Гутенберг“ и наследник на милионите на известната фамилия Рюкерт.

– Ако го слушам достатъчно често, мога и да повярвам.

Доктор Бернер отново въздъхна.

– Здравето е единственото нещо, което не може да се купи с пари – каза той и изпи доматиения си шейк с адско

безразличие. – Е, разбира се, късметът и щастието също. И най-вече късметът на нашите деца.

Шерер изръмжа развеселен:

– Докато си жив ли ще се сърдиш на дъщеря си, задето се омъжи за месар?

– Това ти го гарантирам! – доктор Бернер си досипа водка и отпи голяма глътка. – Момичето следваше медицина, дори вече ѝ бях намерил чудесно местенце. А какво направи тя? Омъжи се за човек, който по цял ден се рови в животински вътрешности и иска и занаят да работи на щанда в месарницата му. И за какво са ми, по дяволите, всички тези пари? Сърцето ми се къса всеки път, когато я видя зад щанда и ми каже: „Татко, килограм и двеста добре ли е?“

Фриц Гертнер се засмя:

– Сигурен съм, че ако развържеш кесията, набързо ще зареже лебервурста.

– Никога – поклати убедено глава доктор Бернер. – Тя е толкова твърдоглава, а и парите изобщо не я интересуват. За това обаче съм си виновен само аз – цял живот я учех на скромност. А дървената глава я е наследила от мен.

– Може би просто трябва да предложиш парите на зет си – предложи Рюкерт, – за да изхвърли дъщеря ти от месарницата си.

– Не, не и така няма да стане – каза доктор Бернер – Децата винаги правят това, което си наумят. Категоричен съм: не можеш да купиш с пари децата си.

– А моите можеш – обади се Фриц Гертнер и махна с ръка. – Но пък парите винаги са ми се свидели. Иначе щях някак си да успея да попреча на синовете си да се захванат с мизерните си работи, да потънат до ушите в дългове и да се оженят за неподходящите жени.

– Изобщо не мога да разбера какво имаш предвид. Жената на Шефан, кърдроската, е направо очарователна – каза Шерер. – Днес си поръчах при нея цветя за балкона и мога да ти кажа, че усмивката ѝ е приказна.

– Но не е жената, която би подхождала на Шефан – отвърна Фриц. – Двамата са различни като деня и нощта. А освен това, въпреки че са женени от десет години, все

още нямат наследници. Като и по-големия ми син. Понякога се питам дали днешните младежи изобщо знаят как се правят деца!

– Ако толкова много искаш внуци от синовете си, защо не опиташ да си ги купиш от тях – намигайки, предложи доктор Бернер.

– Това не би било никакъв проблем – отвърна Фриц невъзмутимо. – За пари всичко биха направили. Но честно казано, не бих прахосал парите си за това. Винаги съм бил на мнение, че не съм се изгърбил от работа, за да могат децата ми да харчат безразборно. Освен това нека да понатрупат собствен житейски опит, пък било то и негативен. Казано накратко, скръзавостта ми попречи синовете ми да правят това, което ми харесва. Разбира се, не става въпрос само за стиснатост, а и за начин на възпитание. Начин, който, както сами виждате, напълно се провали.

– Глупости – възрази Бернер. – Казваш го само защото много добре знаеш, че не можеш да купиш синовете си, така както и аз дъщеря си.

– Глупости ли? Знаеш ли какви дългове имат? Ще се взоят голи в трамвая, ако им платя да го направят.

Заинтригуван, Бернер се приведе напред:

– Е, в днешни дни за това не се изисква чак толкова смелост. Но биха ли направили нещо *наистина* откачено?

– Абсолютно всичко – каза убедено Фриц, – стига само да платя достатъчно.

– Никога – отвърна Бернер. – Трябва съвсем да си откачил, ако наистина го вярваш.

– Искаш ли да се обзаложим? – попита Фриц и също се приведе напред. Лесно можеше да се забележи, че възрастният господин беше започнал да изпитва удоволствие от спора. – Така поне ще ми излезе по-евтино, ако най-накрая инвестирам в децата си.

– Охо. Истински бас – зарадва се и Шерер. – Един таен, вътрешен облог, изключително и само за нашето тайно общество. Мисля, че всички ще участваме. Сега, когато търговията с акции вече не ни доставя истинско удоволствие...

– Децата не биха се продали. Залагам на доктора – включи се Рюкерт. – Каквато и лудост да ни хрумне...

– Е, Фриц, пригответи се да загубиш – протегна ръка Бернер. – Вече знам какво точно децата ти за нищо на света не биха направили... дори и за милион евро.

Фриц пое ръката на Бернер и я разтърси церемониално.

– Ще видим – каза той и допълни: – Никога досега не съм губил бас.

– Аз залагам на стария Фриц – обади се Шерер. – Никога не подценявайте магическата сила на парите.

И така, четиримата стари мъже доближиха главите си, за да измислят нещо наистина напълно откачено.

ГЛАВА 1

Беше като всяка неделя: стоях гола пред гардероба и не знаех какво да облека. Не че гардеробът беше празен, но всички подходящи за случая дрехи явно бяха за пране – както винаги. Има неща, които човек никога не научава, независимо от възрастта си.

С недоволство наблюдавах лицето си в огледалото от вътрешната страна на вратата на гардероба. В крайна сметка на трийсет и три не изглеждах по-различно, отколкото на двайсет и три. Но преди десет години тези три хоризонтални бръчки на челото ми ги нямаше. Може би се бях сдобила с тях, докато съм размишлявала пред този гардероб. Но вечният въпрос *както да облека* неизменно ме караше да смръщвам чело. Непременно трябва да си набавя крем против бръчки. Обаче покупката на крем, който наистина помага срещу бръчки, окончателно щеше да ни разори. За нови дрехи не си и помислях.

– Оли! – изрева Шефан отдолу. – Моля те, позабързай се, ако обичаш.

– Нямам какво да облека – изревах в отговор.

От силния крясък се отрони парче от мазилката. Отбелязах го с повдигане на раменете. Нямах значение. Всичко, което падаше от само себе си, нямаше нужда да бъде събаряно с мъчителни усилия. Всъщност, ако се замислеше човек, беше цяло чудо, че изобщо нещо се държеше на тавана, защото мазилката в тази къща се ронеше още от 1950 г., между другото това беше и годината, в която беше построена самата сграда. Това беше единствената къща, която от състояние на груб строеж беше преминала в състояние на пълна развалина. При това – не е за ярва-

не – през цялото време е била обитаема. И нито един от обитателите ѝ не беше оставил нещо стилино след себе си. Освен на различните щети по сградата, човек с удивление можеше да се любува и на плочки с ярки шарки (с преобладаващо жълто като нарцис или ловджийско зелено), тапети с разцъфнали цветя и тъмнокафяви PVC плоскостии, имитация на дъб. Помещенията бяха толкова отвратителни, че не можеше да се свикне с тях, и всяка сутрин наново трябваше да си блъскаш главата над въпроса кой е бил този творец.

Имаше да се правят толкова много неща, че човек се чудеше откъде по-напред да започне ремонта. Може би това беше и причината още да не сме започнали. Но, разбира се, истинската причина беше, че бяхме напълно и безвъзвратно фалирали.

Цялата къща ми напомняше неприятно за кекса, който правеше свекърва ми. Ронлив и за съжаление напълно безвкусен. Човек можеше да преглътне кекса единствено с огромно количество кафе. Но понякога, противно на всякаква логика, той ми липсваше. Откакто тя почина, свекърът ми купуваше сладкишите от сладкарницата, където можеше да си вземеш сметанова торта от предния ден на половин цена. Той пазаруваше само намалени стоки, в това отношение беше много последователен. При това, за разлика от нас, старият скъперник нямаше никаква нужда да пести.

– Оли?! Заспа ли пред гардероба? – изкрещя Шефан отдолу.

– Търся нещо, което да облека – повторих аз. *Дъра-бъра.*

– Господи, та това е просто една закуска със семейството, а не галавечеря – извика Стефан. – Облечи какво-то и да е!

Лесно е да се каже, трудно е да се направи. Наистина полагах усилия, за да открия нещо подходящо, но беше прекалено топло за кафявия вълнен пуловер с кожената яка и прекалено студено за вишневочервената рокля с презрамки. Не можех да се появя пред свекъра си в сивия си анцуг, а още по-малко с обшитата ми с перли сватбена рокля, която висеше в гардероба, обвита в найлон и ме на-

тъжаваше още повече. Останалите дрехи бяха по-скоро за боклука или ставаха единствено за карнавални костюми. Обещах си в близко бъдеще да разчистя, най-добре още утре сутринта. Доста по-рационално можех да използвам времето, което прекарвах пред гардероба. Например за изучаването на чужд език. Започнах да пресмятам колко бих напреднала, ако вместо да стоя пред гардероба, бях учила думи на италиански. *Incredibile**!

– Оли! – извика Шефан отдолу. – Започвам да броя до десет и ако до тогава не си замъкнала задника си до колата, още утре ще подам молба за развод. Едно...

Жена ми никога няма какво да облече – дали това е допустима причина за развод?

– Ела горе и виж сам, ако не ми вярваш!

– Три, четири...

Трескаво отворих чекмеджето, поне да си сложа бельо. Видях любимите си черни бикини, но къде беше сутиенът, който вървеше в комплект с тях?

– Пет, шест...

– Е, не толкова бързо де!

– Седем, осем, съвсем сериозен съм, Оли. Ако събера времето, през което съм те чакал, се получават най-хубавите ми години! Толкова си туткава, че не се траеш!

Туткава! Е, тази обида няма да я оставя ненаказана. Измъкнах една тениска и дънки от гардероба и се напъхах някак си в тях за рекордно кратко време. Ако имаше нещо, което не бях, то това е да съм туткава.

– Девет, десет! – извика Шефан, докато се спусках надолу по стълбите и триумфираща заставах пред него.

– Не съм туткава – изпуптях, докато с мъка закопчавах дънките си. – Върни си думите назад.

Шефан ме гледаше с широко отворена уста. Но дори и когато гледаше толкова тъпо, като сега, пак си оставаше най-хубавият мъж на света. С късо подстриганите си руси къдрици и с леко загорялата си от слънцето кожа изглеждаше като копие на Брад Пит. А и в погледа му и във всеки негов жест имаше нещо специално, което го правеше

* Невероятно (ит.). – Бел. ред.

просто неустоим. Нямах дори и едно момиче в района, което да не си е падало по него. Да не говорим за момичетата в университета! Той можеше да има всяка от тях. (И доколкото ми е известно, беше отказал само няколко от предложенията. Но това е било преди аз да се появя.) Нямах ден, в който да не се замисля и да не съм благодарна, че избра да се ожени точно за мен. За мен, малката невзрачна Оливия, която не можеше да държи в ред дори гардероба си. През живота си не бях искала нещо толкова силно, колкото този мъж. Съвета на приемната ми майка – „Човек не се храни от красива чиния“ – отхвърлих, без да се замислям. Колко жалко, че не приличах поне малко на Дженифър Анистън. Приличах по-скоро на... сега като се замисля не приличах поне малко на никоя известна личност. Но имаше дни, в които изглеждах като карфиол. Това се дължеше на светлорусите ми естествени къдрици, за които чудно защо някои хора ми завиждаха.

– Мили Боже, наистина ли искаш да дойдеш в този вид?
– попита Щефан.

– Нали искаше да побързам. – Обух си обувките. – Това е. Можем да тръгваме!

– На мене ми е все едно. Ти ще се изложиш, не аз – обърна се Щефан, клатейки глава, и затърси ключовете от колата.

Той както винаги беше облечен безупречно – джинси и спортно поло, и двете маркови. Щефан не се скъпеше, когато ставаше дума за перфектния му външен вид. При добро желание и с парите, които беше хвърлил за обувките си, вероятно можеше да се направи ремонт на спалнята. Но за да бъде честна, трябва да добавя, че през тази година и половина, откакто обитавахме съборетината, той си беше позволявал нови обувки точно толкова, колкото и аз.

– Къде, по дяволите, са ми ключовете?

– Ха, ха, ей туткавия – казах аз. – Броя до десет и ако дотогава не си намерил ключовете, утре рано сутринта подавам молба за развод...

По-късно в колата съжалих, че се оставих така да ме пришпори. Отсега можех да си представя озадачените погледи на снахите си, облечени в костюми, едната както

винаги в пастелни цветове, а другата в дизайнерско черно. Със сигурност щях да съм единствената, която е нахлузила прекалено тесни дънки и носи също толкова тясна тениска с надпис: „Вече съм на трийсет, моля помогнете ми да пресека улицата!“

Е, но затова пък доказах, че не съм туткава.